

Антон Борис

Щодня народжується нова людська особа, і з кожним днем вона розвивається, починає ходити, дорослішає... Тоді її батьки замислюються над майбутнім своєї дитини. Наведемо декілька запитань, які постають перед ними. Яке майбутнє чекає дитину? У яку школу її віддати? Чи привести її на якісь додаткові заняття?.. Запитань чимало і їх з часом виникає ще більше. Тому наша стаття є спробою дати одну відповідь на всі ці запитання батьків про майбутнє дитини. Для цього варто задуматися над тим, що вона могла б робити в майбутньому, тобто потрібно торкнутися теми покликання.

Ще під час навчання в школі проявляються перші зацікавлення людської особи. Серед них і мистецтво, і спорт, і медицина, й економіка... Як бачимо, обирати є з чого. Часто можна почути такі слова з уст молодого людини: «Я краще буду добрим лікарем, ніж поганим економістом». Отже, так є, що хтось має бажання, талант лікувати людей і обирає професію лікаря, а хтось, хто «любить» цифри – обирає професію бухгалтера чи економіста. Особа має шість чи більше років для того, щоб стати добрим фахівцем у тій ділянці, яку обрав. Звісно, для цього необхідно наполегливо працювати, та не про це йдеться. Нам важливо наголосити, що кожна людина до чогось покликана, а тому дуже важливо ще з дитинства і вже від шкільної парти розвивати дар свого покликання. Звісно, тоді його непросто розпізнати, але якщо намагатись це робити і добре вчитися, то з часом про таку особу скажуть: «Справді, твоїм покликанням є лікувати людей». Це для прикладу, адже замість слова «лікувати» можна поставити інше, яке виражало б покликання, реалізоване у професії, чи, радше, у життєвій поставі служіння Богові і ближнім.

Однак поставмо собі запитання: чи існує таке покликання, яке підходило б кожній людині, незалежно від раси, кольору очей чи соціального становища? Чи можливо знайти спільний знаменник в усьому різноманітті покликань? Думаю, що можливо, але про це трохи згодом. Спершу роздумаємо над нашою мотивацією. Вона може бути різною. Це може бути вибір того, до чого кожен із нас є покликаний, тобто того, що миле серцю, або... мотивація наша є керована корисливими намірами. Це означає, що я в майбутньому хочу мати товстий гаманець і «круту» машину, тобто стати таким собі олігархом, незалежно від того, що для цього потрібно буде зробити. Отже, бачимо, що покликання часто розуміють як засіб власного збагачення. Звісно, ми не проти багатства, але у який спосіб воно здобувається? До людини, котра чесно виконує свій обов'язок, воно прийде само. Кумедно звучить, що багатство само по собі прийде, але це справді так. Благополуччя швидше прийде до людини, котра не шукає багатства, а робить добро.

Саме тут приходимо до спільного знаменника – загального покликання. Його істина полягає в тому, що людина в любові служить іншій людині через свою професію. Чому з такою впевненістю говорю? Звернімось до Святого Письма, де Христос мовить: «Син Чоловічий прийшов не на те, щоб йому служити, лише щоб служити й віддати своє життя як викуп за багатьох» (Мр. 10, 45). Отож, кожна людина є покликана до служіння іншим в любові. Саме в такому жертвовному, безкорисливому служінні вона зможе себе якнайкраще зреалізувати. Як ми вже згадували, покликання (служіння) є різними: священник, лікар, економіст, юрист... Отож, бачимо, що служити можна не тільки руками, як це, наприклад, робить хірург, але й словом, як це робить юрист, педагог, священник.

Серед усіх покликань і служінь варто виділити покликання до священства і богопосвяченого життя, які є плодом дії особливої Божої благодаті. Хоч кожна людина своїм життям і всією діяльністю, що його наповнює, покликана свідчити про Бога, все ж Господь обирає людей, через котрих хоче особливо являтися світові, обирає їх для того, щоб вони голосили його Євангеліє всьому створінню.

Служіння ближньому не обов'язково вимагає творення чогось надзвичайного. Не потрібно багато слів, щоб описати, якою доброю опорою може послужити плече вірного друга, тепле слово, навіть абсолютно незнайомої людини, яке може вселити стільки надії і радості та відігнати всю темряву смутку, безнадії... Послужити можна також і добрим життєвим прикладом. Іван Золотоустий навчав, що нехристияни потребують не слів, а діл віри. Думаю, що не викличе заперечення те, що служити - означає робити добро. Робити добро може кожен, варто тільки захотіти, хоч мотиви можуть бути різними. Хтось творить добротність тому, що хоче мати зиск, а хтось тому, що просто любить, відчуває на собі Божу любов і хоче нею поділитись. Ділиться нею не за гроші, а даром, бо отримав її в дар. Це, мабуть, і є найбільше служіння, коли твої діла відкривають людині Бога та Його велику любов до нас, своїх дітей.

Отож, тепер можемо відповісти на запитання, поставлене в епіграфі, і з певністю сказати, що майбутнє залежить від нас, а саме: від нашої життєвої постави і розуміння свого покликання, адже з його допомогою ми служимо людям. Це наше служіння може бути виявом любові або егоїзму. Відомо, що любов змінює серця людей. Тоді вони вже діляться нею з іншими людьми і так твориться історія, яка є відмінною від звичайної, бо стає історією любові до ближнього. Наша любов здатна змінити життя іншої людини, котра, своєю чергою, зможе по-новому творити майбутнє. Отже, майбутнє людини залежить від неї, від того, чи любитиме вона його. Тому любимо один одного, бо по цьому пізнають, чиї ми учні.

Антон Борис. *Покликання служити*// СЛОВО № 3 (47) 2011, с.15-16